

Національний педагогічний університет
імені М.П.Драгоманова

Українська Академія Наук

Тілея
Науковий вісник

Збірник наукових праць

- Історичні науки
- Філософські науки
- Політичні науки

Випуск 57 (№ 2)

Київ – 2012

**Збірник засновано 2004 року
Вихід з друку – щомісячно**

**Фахове видання з філософських, політичних
та історичних наук, затверджено постановами президії ВАК України
№ 1-05/2 від 10 березня 2010 р. та № 1-05/3 від 14 квітня 2010 р.**

*Свідоцтво про державну реєстрацію (переєстрацію) друкованого засобу
масової інформації серія КВ № 16332 – 4804 ПР від 24 лютого 2010 р.*

Шеф–редактор:

АНДРУЩЕНКО В.П., доктор філософських наук,
професор, член–кореспондент Національної академії наук України,
академік Національної академії педагогічних наук України

Головний редактор:

ВАШКЕВИЧ В.М., доктор філософських наук,
професор, академік Української академії наук

Заступник головного редактора:

КРИВОШЕЯ В.В., доктор історичних наук,
академік Української академії наук

Відповідальний секретар:

ХАЛАМЕНДИК В.Б., доктор філософських наук, доцент

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

З історичних наук:

Войцехівська І.Н., доктор історичних наук, професор

Гончар Б.М., доктор історичних наук, професор

Дробот І.І., доктор історичних наук, професор

Колесник В.Ф., доктор історичних наук, професор,
член-кореспондент Національної академії наук України

Макарчук С.С., кандидат історичних наук, доцент

Михайлюк В.П., доктор історичних наук, професор

Нестуля О.О., доктор історичних наук,
професор, академік Української академії наук

Солдатенко В.Ф., доктор історичних наук, професор,
член-кореспондент Національної академії наук України

Стоян Т.А., доктор історичних наук, доцент

Сущко О.О., доктор історичних наук, професор

Фіров П.Т., кандидат історичних наук, доцент

З філософських наук:

Акопян В.Г., кандидат філософських наук,
старший науковий співробітник, академік Української академії наук

Базалук О.О., доктор філософських наук, професор

Бех В.П., доктор філософських наук, професор,
академік Української академії політичних наук

Бондаренко О.В., доктор філософських наук, професор

Волинка Г.І., доктор філософських наук, професор

Герасимова Е.М., доктор філософських наук, доцент

Жадько В.О., доктор філософських наук, професор

Куцепал С.В., доктор філософських наук,
професор, академік Української академії наук

Закович М.М., доктор філософських наук, професор

Михальченко М.І., доктор філософських наук, професор,
член–кореспондент Національної академії наук України,
академік Української академії політичних наук

Онiпко О.Ф., доктор технічних наук,
професор, академік Української академії наук

Предборська І.М., доктор філософських наук, професор

Хімченко О.Г., кандидат філософських наук, професор,
член–кореспондент Української академії наук

З політичних наук:

Андрусин Б.І., доктор історичних наук, професор,
академік Академії наук вищої школи України

Бабкіна О.В., доктор політичних наук, професор

Балабанов К.В., доктор політичних наук, професор

Бидзюра І.П., доктор політичних наук, доцент

Євтух В.Б., доктор історичних наук, професор,
член–кореспондент Національної академії наук України

Іванов М.С., доктор політичних наук, професор

Картунов О.В., доктор політичних наук, професор,
академік Української академії політичних наук

Котигоренко В.О., доктор політичних наук, професор,
академік Української академії політичних наук

Онiщенко І.Г., доктор політичних наук, професор

Римаренко С.Ю., доктор політичних наук, професор

Шаповал Ю.І., доктор історичних наук, професор,
академік Української академії політичних наук

Шкляр Л.Є., доктор політичних наук, професор

Гілея* науковий вісник. **Збірник наукових праць** / Гол. ред. В.М. Вашкевич. –
К.: ВІР УАН, 2012. – Випуск 57 (№2). – 746 с.

Друкується за рішенням:

**Вченої ради Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова
(протокол № 6 від 25 січня 2012 р.);
Президії ВГО Української Академії Наук
(протокол № 12-01-25 від 25 січня 2012 р.)**

*Концепція збірника базується на багатоплановому науковому висвітленні
проблем інформаційної цивілізації, що формується. Основні рубрики
охоплюють галузі історичних, філософських та політичних наук. Розрахований
на фахівців гуманітарних та соціально-політичних наук.*

*Гілея – в стародавні часи територія лісової Скіфії між
Борисфеном (Дніпром) і Гіпанісом (Південним Бугом).
Рештки цієї «лісової квітки» залишилися до теперішнього
часу на території Миколаївської та Херсонської
областей. (Докладніше див.: Геродот. Історія. IV. 16-25).

© Редакційна колегія, 2012

© Автори статей, 2012

© Національний педагогічний університет
імені М.П. Драгоманова, 2012

© ВГО Українська академія наук, 2012

Гаврилова Н.В., Шварьова Г.В. Сучасна політика Європейського Союзу в забезпеченні енергетичної безпеки	643
Худолій А.О. Риторика та зовнішня політика президента Трумена періоду розв'язання «холодної війни»	646
Капінус О.А. Євроінтеграційна складова внутрішньої і зовнішньої політики Швейцарської Конфедерації	653
Кушніренко В.О. Практична реалізація шіїтської концепції влади в сучасній Ісламській Республіці Іран	660
Гаврилова Н.В., Іванець Т.М. Співпраця Японії та АСЕАН як складова економічної безпеки Південно–Східної Азії	666
Шевченко О.В., Амірханова Т.В. Особливості інформаційної безпеки в навчальних закладах США	670

НАУКОВЕ ЖИТТЯ

Казьмирчук Г. Д., Латиш Ю. В. Новий підручник з нової історії України. Рецензія на підручник: Довжук І. В. Нова історія України (середина XVII – початок XX ст.): Підручник. – Луганськ, 2010. – 732 с.	673
Масасв М.В. Нетрадиційне тлумачення традиційних біблейських символів або бунтар Ісус. Зняття покрову таємниці з життя та вчення або чи доречно вважати Ісуса Христа релігійним революціонером (філософсько–історичний аспект у світлі концепції парадигмальних образів та символів епох, цивілізацій та народів). Рецензія на монографію: Борг М. Бунтар Ісус: Життя та місія у контексті двох епох / Маркус Борг; [Пер. з англ. М. І. Завалова]. – М.: Ексмо, 2009. – 400 с.	676
Стоян Т.А. Рецензія на монографію: Даниленко О.В. Відносини Української СРР з європейськими країнами (1920–ті роки): монографія / О.В. Даниленко. – К., 2011. – 354 с.	682

ДОДАТКИ Політичні науки

Вішар Ю.Ю. Історичні етапи євроінтеграції у Болонському процесі	684
Іванець А.В. Порівняльна характеристика обставин, що пом'якшують або обтяжують кримінальну відповідальність за кримінальними кодексами України та Іспанії	688
Колеснікова А.А. Еволюція механізму захисту прав людини в рамках Ради Європи	695
Ларін Є.С. Проблеми безпеки в політиці Іспанії в регіоні Середземномор'я	700
Мацієвська О.М. Ініціатива Середземноморського Союзу	705
Чабаненко М.Б. Миротворча діяльність Африканського Союзу	710
Чмель О.І. Розвиток ядерної програми Ірану як дестабілізуючий фактор міжнародних відносин	714
Швечикова Я.П. Еволюція ролі Російської Федерації у форматах «Великої вісімки» і «Великої двадцятки»	719

СОДЕРЖАНИЕ

ИСТОРИЧЕСКИЕ НАУКИ

Абакумова В.И. Исследование человека в транзитивные периоды истории: методологический аспект проблемы	17
Поталенко Я.А. Исторические исследования человеческой телесности в контексте углубления междисциплинарной интеграции в современной социогуманитаристике	21
Казьмирчук Г.Д. Визитации кальницкого греко–католического деканата как источник изучения социально–религиозной жизни украинского общества	27
Юрченко Д.Ю. Допомога родини Харитоненків в Першій світовій війні	33
Мысак Н.Ф. Украинские студенческие общества в Восточной Галичине в конце XIX в.: к вопросу о взаимоотношениях с провинциальными органами власти	37
Парасунько Б.П. Типы общественных объединений в сфере культуры и просвещения в Российской империи в начале XX века	46
Погромский В.А. Юг Украины в контексте еврейской колонизации Аргентины конца XIX – начала XX в.	52
Сулима–Каминская І.В. Цензурные органы в украинских губерниях Российской империи: историко–правовой аспект	57
Герасименко Л.С. К вопросу об исторических истоках украинско–польского конфликта	64
Горбань Ю.А. Личность П.А. Столыпина в контексте украинской истории	73
Гринех Н.В. Направления развития западноукраинской политической мысли в межвоенный период	79
Еловских У.А. Переписка между украинскими органами власти и немецким дипломатическим представительством как источник по истории украинско–немецких отношений периода Центральной Рады	85
Малик Я.И., Шевчук А.И. Аграрный и продовольственный вопросы в Галицкой ССР	91
Гулай В.В. Обострение межэтнических отношений в Западной Украине на начальном этапе немецко–советской войны в контексте этнонациональной политики тоталитарных режимов	99
Молоткина В.К. Становление системы управления издательским делом в УССР в 20–е гг. XX ст.	105
Тарнавская С.В. Материально–финансовое обеспечение высших учебных заведений УССР в 1920–е – начале 1930–х годов	111
Горбань А.В. Либерализация правоохранительных органов Украинской ССР (1953–1969 гг.): причины, содержание и последствия	116
Левчук К.И., Котик Ю.В. Возникновение неформальных молодежных объединений в Украине (1986–1988 гг.)	122
Гай–Нижник П.П. Появление первых политических партий в УССР, создание Народного Руха Украины и его позиция относительно Союзного договора (1989–1991 гг.)	127
Нейман В.П. Трансформация понятия «таможенная политика»: историко–правовой анализ	134
Черевичный Г.С. Образовательно–научный потенциал как фактор построения государства современной Украины	139
Цимбал І.В. Конфессиональная палитра и религиозная самоидентификация населения современной Украины	146
Худолей О.С. Изменения и перспективы памяткоохранительного дела независимой Украины: историография проблемы (2000–2007 гг.)	155
Николаев Н.И. Новые материалы о деятельности Каллиника Евксенова в Ольвии в IV в. до н.э.	158
Малёванный А.А. Эволюция энергетического фактора в деятельности региональных интеграционных объединений АСЕАН и МЕРКОСУР в начале XXI в.	168
Комар В.Л. Идея федерации в концепции прометеизма Польши первой четверти XX ст.	174
Зубик Н.О. Театр и театральные зрелища тудоровской эпохи: мифологизация королевской власти	180

УДК 327(52):061.1АСЕАН(045)

Гаврилова Н.В., Іванець Т.М.

Співпраця Японії та АСЕАН як складова економічної безпеки Південно–Східної Азії

Розглядається співпраця Японії та АСЕАН як складова економічної безпеки Південно–Східної Азії. Аналізується процес формування механізмів економічної співпраці, її основні напрямки та особливості розвитку на сучасному етапі.

Ключові слова: Японія, АСЕАН, економічна співпраця, Чіангмайська ініціатива, ОДР, торгівля, інвестиції.

Співпраця в економічній сфері між Японією та АСЕАН була і залишається пріоритетною сферою у відносинах сторін. Цьому сприяло з одного боку геостратегічне положення країн АСЕАН на морських комунікаціях, через які проходить 85% японського імпорту нафти та 13% імпорту товарів з ЄС. Крім того, країни АСЕАН, з населенням більше п'ятиста мільйонів, цікаві для Японії як ринок збуту своїх промислових товарів та джерело сировини для японської промисловості. У свою чергу для АСЕАН Японія один з головних торгових партнерів, джерело офіційної допомоги розвитку та інвестицій. Враховуючи той факт, що Японія та АСЕАН на сьогоднішній день являються одними з ключових гравців в Азії, їхні економічні відносини являються вагомим складовою економічної безпеки та стабільності всього регіону.

Питання, пов'язані з економічною співпрацею Японії та АСЕАН, активно розглядаються в дослідженнях вітчизняних та зарубіжних дослідників. Проблема розвитку торгових відносин та інвестицій між сторонами розглядаються у працях Н.Малетіна, С.Шипілова, П.Іфакова, офіційна допомога розвитку Японії по відношенню до країн АСЕАН аналізується Д.Стрельцовим. Механізмам економічної співпраці Японії та АСЕАН присвячені дослідження Н.Акао, Чіа Сіо Юе. Дослідники Т.Імагава, Й.Каторі розглядають основні тенденції розвитку економічних відносин в регіоні, місце японсько-асеанівських відносин у цьому процесі.

Та, не дивлячись на увагу з боку наукових кіл, є ще багато недосліджених аспектів цього питання. Одним з ключових являється формування ефективних механізмів для забезпечення економічної безпеки та стабільного розвитку Південно–Східної Азії. Особливу актуальність це питання набуває в умовах кризи 2008р., вийти з якої повністю світова економіка і досі не може.

У цій статті ми розглянемо формування механізмів економічної співпраці Японії та АСЕАН на межі тисячоліть та проаналізуємо ефективність втілення цих положень в реальному житті.

Отже, офіційні відносини між Японією та АСЕАН були встановлені у 1977р., і починаючи з того часу економічна співпраця сторін має досить чітку позитивну динаміку. Азійська валютно-фінансова криза, що вибухнула в регіоні восени 1997 р., суттєво посприяла подальшому розвитку економічних відносин Японії та АСЕАН. На відміну від перших повоєнних десятиліть, коли на Японію в країнах АСЕАН дивилися з недовірою і підозрою, після кризи ситуація корінним чином змінилася. Тут відіграв свою роль той факт, що Японія не залишила регіон Південно–Східної Азії без підтримки.

Розвинені внерегіональні держави у цей час постаралися уникнути конкретних зобов'язань у наданні допомоги, у той же час жодна японська корпорація не покинула країни АСЕАН, не дивлячись на те, що більшість західних капіталів пішли з регіону. Фінансова допомога Японії теж була значною і своєчасною [2].

І насправді, за період кризи японська допомога усіх видів країнам АСЕАН склала майже 50 мільярдів доларів. Таким чином, Японія сприяла тому, що вже у 1999 р. більшість країн АСЕАН пересилили негативні тенденції та досягли економічного росту близько 6%. Відкривалася нова сторінка у розвитку економічної співпраці Японії та АСЕАН у новому тисячолітті. [5].

Щоб закріпити усі позитивні зміни на конференції в Ханой в жовтні 2000 р. був прийнятий Ханойський план співпраці між Японією і АСЕАН до 2020 р. У ньому говорилося про необхідність нового партнерства між сторонами в зв'язку з новими умовами: економічної кризою, яка співпала з розширенням АСЕАН, та змінами у світі, що відбуваються під впливом процесів глобалізації. Основна увага була приділена валютним та економічним питанням, наприклад, створенню Чіангмайської ініціативи для стабілізації валютного курсу. Цей проект передбачав створення системи взаємної підтримки держав Південно–Східної Азії по валютно-фінансовій лінії, та позиціонування як засіб від різких коливань валютних курсів та біржової паніки (згідно до домовленостей, що були досягнуті у травні 2000 р.) [5].

У квітні 2008 р. АСЕАН та Японія завершили підписання угоди про економічне партнерство. Угода носила всеосяжний характер та являла собою механізм, що має сприяти подальшому просуванню лібералізації торгівлі товарами та послугами, а також встановлювати режим інвестицій. Зміст цієї угоди виходить за рамки того, що було вже передбачено двосторонніми угодами про економічне партнерство Японії з окремими країнами АСЕАН. У ній були визначені наступні принципи, яких не було в серії двосторонніх домовленостей:

- головний напрямок на лібералізацію торгівлі, полегшення і розвиток економічного співробітництва;
- диференційоване ставлення до країн-учасниць, особливо до нових членів АСЕАН, щодо яких передбачається більш гнучкий підхід;
- визнання пільгових умов СОТ щодо економічно менш розвинених країн;
- гнучкість по відношенню до найбільш «чутливих» секторів економіки Японії та країн АСЕАН;
- надання технічної допомоги та підвищення можливостей.

Подібна угода сприяла зміцненню економічних зв'язків між АСЕАН і Японією, і створила більш великі й ефективні ринки з більш широкими можливостями в цьому регіоні. Подібні договори були підписані АСЕАН і з іншими партнерами по АСЕАН+3 (Китаєм та Південною Кореєю), однак лише договір з Японією поширюється і на інвестиції.

Спеціальний розділ цієї Угоди був присвячений співробітництву в галузі енергетики та навколишнього середовища, інформаційних технологій, розвитку трудових ресурсів, малих і середніх підприємств, туризму, транспорту та логістики. За наполяганням японців до Угоди було включено розділ про захист інтелектуальної власності [1, с.223].

Разом з тим Угода обходить так звані чутливі групи товарів, передусім це продукція сільського господарства, проти лібералізації торгівлі якою постійно виступає впливове «сільськогосподарське лобі» Японії. Ця проблема у торгових відносинах Японії та країн АСЕАН на сьогоднішній день залишається актуальною та стримує зростання товарообігу. Не були розглянуті в Угоді і питання, пов'язані з трудовою міграцією: Японія вважає, що налагоджувати співпрацю у цій сфері більш раціонально на двосторонньому рівні з кожною країною окремо.

Однак, не зважаючи ні на що, цей договір – перша всеосяжна угода, яка охоплювала всі сфери економічного співробітництва. Він став великим кроком вперед, бо до цього у Японії були лише окремі двосторонні угоди з різними країнами АСЕАН, а спроби укласти угоду більш глобального характеру увінчалися успіхом тільки в 2008р.

На території Лаосу, М'янми, Сінгапуру, В'єтнаму та Японії ця угода вступила в дію з 1 грудня 2008 р., в той час як у Брунеї та Малайзії з 1 січня й 1 лютого 2009 р. відповідно. Зона вільної торгівлі АСЕАН – Японія передбачає повну ліквідацію мит на 90% усіх товарів [2].

У зв'язку з економічною кризою 2008–2009 рр. Японія виділила багатомільярдні ресурси на підтримку фінансової стабільності в менш розвинених економіках країн АСЕАН. Крім того, з метою зміцнення регіонального співробітництва для ефективного реагування на глобальну економічну та фінансову кризу 2008 р., у лютому того ж 2009 р. на зустріч міністрів фінансів АСЕАН+3 було вирішено збільшити розміри Чіангмайської ініціативи з 80 мільярдів доларів до 120 мільярдів доларів.

Зустріч керівників країн-членів АСЕАН та Китаю, Японії і Республіки Корея у форматі АСЕАН+3 пройшла у жовтні 2009р., на ній була підтверджена підписана

міністрами фінансів країн АСЕАН+3 в травні 2009р. в Балі угода щодо реалізації до кінця року Чіангмайської ініціативи та створення незалежного органу зі спостереження за регіональною економікою.

Ще з 2006 р. обговорювалася ідея, щодо переходу від двосторонніх своп–угод до багатостороннього валютного керування. Домовленість по цьому питанню була досягнута у кінці 2009 р., 24 березня 2010р. угода вступила в силу. Суть нового етапу у розвитку валютно–фінансової співпраці по лінії АСЕАН+3 була відображена у новій ініціативі Чіангмайська багатостороння ініціатива (ЧМБІ), і якщо попередній формат охоплював лише вісім з тринадцяти країн АСЕАН, то тепер залучилися до співпраці і «молоді» члени АСЕАН – Бруней, М'янма, В'єтнам, Камбоджа, Лаос. Хоча долі їхніх фінансових внесків поки що носять лише символічний характер [4].

Тобто ми бачимо, що економічна співпраця Японії та АСЕАН на межі тисячоліть розвивається дуже динамічно, що на сьогоднішній день АСЕАН є третім найбільшим торговим партнером Японії після Китаю та США. На неї приходить 13,6% від загальних обсягів торгівлі японської держави. В свою чергу для АСЕАН Японія також є третім найбільшим торговельним партнером, на неї приходить близько 12% ринку. У третьому тисячолітті спостерігається зростання обсягів торгівлі Японії з АСЕАН: 111 мільярдів доларів у 2001р.; 153 мільярдів доларів у 2005р.; 161,8 мільярдів доларів в 2006 р.; 173,1 мільярд доларів в 2007 р.

Якщо говорити про практичне втілення економічної складової відносин Японії та АСЕАН, то серед ключових форм співпраці можна виділити наступні: торгівля, японське інвестування в економіку країн–членів АСЕАН та фінансова допомога з боку Японії по лінії Офіційної допомоги розвитку (ОДР).

Торгові відносини завжди займали важливе місце у економічній співпраці Японії та АСЕАН. Треба відзначити, що на сьогоднішній день АСЕАН є третім найбільшим торговим партнером Японії після Китаю та США. На неї приходить 13,6% від загальних обсягів торгівлі японської держави. В свою чергу для АСЕАН Японія також є третім найбільшим торговельним партнером, на неї приходить близько 12% ринку. У третьому тисячолітті спостерігається зростання обсягів торгівлі Японії з АСЕАН: 111 мільярдів доларів у 2001р.; 153 мільярдів доларів у 2005р.; 161,8 мільярдів доларів в 2006 р.; 173,1 мільярд доларів в 2007 р.

На країни АСЕАН приходить найбільша доля японських прямих інвестицій в Східну Азію починаючи з 1997р. (десь приблизно 39% від загального числа). У 2001–2002 рр. вони були на рівні приблизно 4 мільярдів доларів в рік. У 2003 р. через теракти, що відбулися в країнах АСЕАН, рівень інвестицій різко впав – до 432 мільйонів, тобто менше ніж 2% від загального числа японських інвестицій, та вже наступного року їх обсяги становили 2,8 мільярда доларів (9% від загальної кількості), у 2005 р. – 5 мільярдів (9%), а в 2006р. становили вже майже 7 мільярдів (13,8%), 8,9 мільярдів в 2007р. Тобто ми бачимо, що обсяги японських інвестицій в країни АСЕАН у цей період динамічно зростають [3].

Хоча під час фінансової кризи спостерігається тенденція до зменшення прямих інвестицій, однак, не дивлячись на це, Японія залишається на другому місці по рівню інвестицій серед партнерів по діалогу АСЕАН (після ЄС), а для деяких країн Асоціації – навіть на першому. Необхідно відмітити і той факт, що більшість найбільших японських корпорацій давно являються регіональними та концентрують свою діяльність саме в країнах Південно–Східної Азії.

Японія також являється одним з головних економічних донорів для країн Південно–Східної Азії. На сьогоднішній день економічна допомога Японії країнам АСЕАН перевищує 2 мільярда доларів в рік.

Японські програми офіційної допомоги на цілі розвитку продовжують відігравати важливу роль в динаміці економічного зростання в регіоні і залишаються головним ресурсом підтримки групи країн АСЕАН–4. Японія надає фінансову і технічну підтримку Асоціації через найрізноманітніші програми, включаючи Ініціативу інтеграції АСЕАН, Програму розвитку трудових ресурсів, освоєння басейну Меконгу, будівництво транспортних магістралей у цьому субрегіоні та ін..

На саміті АСЕАН – Японія, що проходив у Токіо в грудні 2003 р., сторони підписали План дій, який визначив головні напрямки співпраці в різних сферах. Серед багатьох конкретних ініціатив, що містилися в цьому Плані, необхідно виділити проект розвитку дельти Меконгу та проект розвитку трудових ресурсів країн групи АСЕАН–4, на реалізацію яких Японія зобов'язалася виділити 1,5 мільярдів доларів протягом трьох років (що і було зроблено). На зустрічі міністрів закордонних країн АСЕАН–4 та

Японії, що пройшла в грудні 2008 р. в Токіо, було об'явлено про виділення Японією додаткових 20 мільйонів доларів на проект Меконгу.

На десятому саміті АСЕАН в Себу (Філіппіни) в 2007 р. Японія надала черговий грант (52 мільйонів доларів) на програму подолання розриву в рівнях економічного розвитку [1,с.229].

Тобто, враховуючи все вище зазначене, ми можемо з впевненістю сказати, що економічна співпраця між Японією та АСЕАН на сучасному етапі не тільки динамічно розвивається, але й поступово виходить на новий рівень. Відбувається зближення економік Японії та Асоціації, при чому це втілюється не тільки у формі спільних заяв та декларацій, але має і практичне втілення. Це зумовлено в першу чергу тим, що у розвитку економічних відносин об'єктивно зацікавлені обидві сторони. Тому існуюча на сьогоднішній день тенденція буде зберігатися, поступово виводячи економічну співпрацю Японії та АСЕАН на новий рівень, перетворюючи на важливий компонент регіональної безпеки. Так як цей процес зараз активно триває, ця тема потребує подальшого дослідження.

Список використаних джерел

1. АСЕАН в начале XXI века. Актуальные проблемы и перспективы Л.Васильев [и др.]. – М.: ИД»ФОРУМ», 2010. – 368с.
2. Малетин Н. АСЕАН: четыре десятилетия развития / Н.Малетин [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.twirpx.com/file/42563/>
3. Narongchai Akrasanee. Development of ASEAN–Japan Japan Relations [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.nikkei.co.jp/events/asean40/pdf/narongchai.pdf>
4. Takeshi Imagawa. ASEAN–Japan relations / Takeshi Imagawa [Electronic resource]. – Mode of access: http://civilisations.revues.org/index_1664.html
5. Towards Vision 2020: ASEAN – Japan Consultation Conference on the Hanoi Plan of Action The Final Report With Recommendations, October 2000 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.aseansec.org/5785.htm>.

Гаврилова Н.В., Иванец Т.М. Сотрудничество Японии и АСЕАН как составляющая экономической безопасности Юго–Восточной Азии

Рассматривается сотрудничество Японии и АСЕАН как составляющая экономической безопасности Юго–Восточной Азии. Анализируется процесс формирования механизмов экономического сотрудничества, его основные направления и особенности развития на современном этапе.

Ключевые слова: Япония, АСЕАН, экономическое сотрудничество, Чиангмайская инициатива, ОПР, торговля, инвестиции.

Gavrilova, N.V., Ivanets, T.M. Cooperation of Japan and ASEAN as a component of economic security in South–East Asia

We consider the cooperation of Japan and ASEAN as a component of economic security in South–East Asia, analyze the formation of mechanisms of economic cooperation, features of the development of economic cooperation at the present stage.

Key words: Japan, ASEAN, economic cooperation, Chiang Mai Initiative, ODA, trade, investments.